

## ПЪРВА ЧАСТ



Ужасно е да се живее във време, в което чувството се възприема като сантименталност. Дано някой ден импулсивността да бъде призната за най-велико чувство и да се отхвърли превъзходството на интелекта.

**Ромен Гари**

— **И**мам колет – каза Жозефин Кортес на гишето в пощенския клон на улица „Лоншан“ в шестнайсети парижки район.  
– Франция или чужбина?  
– Не зная.  
– Името?  
– Жозефин Кортес... – тя произнесе буква по буква: – к-о-р-т-е-с.  
– Носите ли известието?  
Жозефин ѝ подаде жълтото съобщение с отбелязано „Получаване колет“.

– Някакъв документ за самоличност? – вяло попита служителката, изрусена особа с мръчкав тен, зареяла поглед в празното пространство.

Жозефин извади личната си карта и я бутна към пощаджийката, която се бе заприказвала с колежка за някаква нова диета с червено зеле и черна ряпа. Тя взе картата и без да си дава много зор, си смъкна задника от високия стол и заразтрива с ръка кръста си.

Пое вяло по коридора и потъна някъде. Стрелката на минутите припикаше по белия циферблат на часовника. Жозефин хвърли с неудобство поглед към заформящата се опашка зад гърба ѝ.

Не съм виновна аз, че са забутали колета и не могат да го открият, сякаш се оправдаваше тя, свила глава в раменете. Не съм виновна аз, че първо са го изпратили в Курбвоа, а едва по-късно са го доставили тук. И аз се чудя кой ли ми го изпраща. Дали не е Шърли от Англия? Но тя има новия ми адрес. Няма да се изненадам, ако в пакета има от прочутия чай, който си купува от „Фортнъм & Мейсън“, пудинг и дебели вълнени чорапи, за да ми топят краката, докато работя. Шърли непрекъснато повтаря, че няма любов, а има само жестове на любов. Любов без жестове, добавя тя, е като море без сол, охлюви без майонеза, момина сълза без аромат. Шърли ѝ липсваше. Двамата със сина ѝ Гари бяха заминали да живеят в Лондон.

Чиновничката се върна, носеше пакет с размерите на кутия за обувки.

– Колекционирате ли марки? – попита тя Жозефин и се покатери на високия си стол, който изскърца жално под тежестта ѝ.

– Не...

– Аз пък колекционирам. И мога да ви кажа, че тези са прекрасни!

Тя ги доразгледа с премигване, след което бутна пакета към Жозефин, която разчете името и стария си адрес в Курбвоа върху кафявата опаковъчна хартия. Грубият канап, с който беше овързан, се бе разнищил от двата края на мръсни масури от дългите митарства по рафтовете на пощенските клонове.

– Не можах да ви открия, защото сте се преместили. Колетът е отдалеч. От Кения. Доста дълъг път е пропътувал! То и вие впрочем...

Тя изрече последните думи със сарказъм и Жозефин се изчерви. Смотолеви някакво едва доловимо оправдание. Беше се преместила не защото не харесваше своето предградие, напротив! Тя харесваше стария квартал в Курбвоа, апартамента, балкона с ръждалия парапет, с една дума, никак не харесваше новото си жилище, чувстваше се чужда, не на място. Не, беше се преместила, защото по-голямата ѝ дъщеря Органс се изприщваше от живота в предградията. А когато Органс си наумеше нещо, човек нямаше никакъв избор освен да го изпълни, иначе тя го унищожаваше с презрението си. С парите от романа си „Смирена кралица“ и със солиден заем от банката Жозефин купи чудесен апартамент в един от изисканите квартали. На авеню „Рафаел“ близо до Порт дьо ла Муэт, в края на улица „Паси“ с нейните луксозни бутици, непосредствено до Булонския лес. Хем живеете в града, хем сте сред природата, беше натъртил с гордост агентът по недвижимите имоти. Органс се хвърли на врата на Жозефин, „благодаря, мамо, ти ме връщаш към живота, сега вече ще съм истинска парижанка!“.

– Ако зависеше от мен, щях да си остана в Курбвоа – измънка смутено Жозефин и усети как ушите ѝ пламнаха.

Ново двайсет, преди не се изчервявах за най-малката дреболия. Преди си бях на мястото дори и когато не бях в най-добрата си форма, там винаги си бях на мястото.

– Така... А марките? Ще си ги вземете ли?

– Опасявам се да не повредя опаковката, ако я срежа...

– Не се притеснявайте, няма значение!

– Ще ви ги донеса, ако толкова ви харесват...

– Нали ви казвам, няма нужда! Казах го просто така, защото ми се сториха много красиви за момента... както и да е!

Погледът ѝ се насочи към следващия на опашката и тя безцеремонно игнорира Жозефин, заета да прибира личната си карта в чантата и да освободи мястото си на опашката.

Жозефин Кортес беше срамежлива за разлика от майка си и сес-

тра си, които умееха да налагат подчинение и да печелят обич само с поглед и усмивка. Тя се държеше по начин, който я обезличаваше, свиваше се, сякаш се извиняваше, че съществува, изчервяваше се и мъкнаше. За кратко повярва, че успехът ще ѝ вдъхне самоувереност. Мина повече от година, откакто излезе на бял свят романът ѝ „Смирена кралица“ и продължаваше да държи първо място в продажбите. Парите не ѝ донесоха никакво самочувствие. Тя дори започна да ги ненавижда. Промениха живота ѝ, взаимоотношенията с околните. Единственото, което остана непроменено, е отношението ми към мен самата, въздъхна тя, търсейки с поглед някое кафене, за да седне и да отвори тайнствения колет.

Сигурно има начин да превъзмогна мисълта за тези купища пари. Поне премахват тревогите за невеселото утре, но след като ги имаш, започват да те тормозят всякакви неприятни мисли. Къде да ги вложиш? С каква лихва? Кой да се нагърби да ги управлява? Със сигурност не аз, възропта Жозефин, която се движеше по пешеходната пътека и избегна на косъм някакъв мотор. Беше помолила банковия си съветник г-н Фожрон да ги внесе по сметката ѝ и всеки месец да ѝ отпуска сума, която смяташе, че ще ѝ стигне, за да живее, да си плаща данъците, за нова кола, за обучението и издръжката на Органс в Лондон. Органс знаеше как да намества парите. На нея нямаше да ѝ се завива свят от цифрите в банковите извлечения. Жозефин се примири: на седемнайсет години и половина дъщеря ѝ се справяше по-добре, отколкото тя на четирийсет и три.

Беше краят на ноември и здрачът се спускаше над града. Духаше силен вятър, оголваше дърветата от последните листа, оцветени в ръждивокафяво, те се рееха в бавен танц, преди да докоснат земята. Минувачите вървяха, привели ниско глави, за да не ги удря вятърът в лицата. Жозефин вдигна яката на палтото си и хвърли поглед на часовника си. В седем имаше среща с Лука в бирарията „Льо Кок“ на площад „Трокадеро“.

Погледна пакета. Нямаше име на подател. Дали не е Милен? Или господин Уей?

Тя пое нагоре по авеню „Поанкаре“, стигна до площад „Трокадеро“ и влезе в бирарията. Имаше на разположение цял час до идването на Лука. Откакто се премести, те свикнаха да се срещат в тази бирария. Такова беше желанието на Жозефин. Своеобразен начин да спечели благоразположението на новия си квартал. Тя беше човек на навика. „Според мен кварталът е прекалено буржоазен или място за разходка на туристите – обясняваше Лука с приглушен глас, – липсва му душа, но като сте го избрали...“ По очите се разбира дали хората са щастливи, или са тъжни. Погледът не лъже и не се преструва. Погледът на Лука беше тъжен. Дори когато се усмихваше.